

eloberto

Revista singular,
local i de país

Edició Costa Brava Sud
Núm. 179. No té preu

Us recomanem...

KIKU Paellería Restaurant

Pg. Pau Casals, 42 Blanes Tel. 972 332 727

PASTISSERIA ONENICH
Blanes

C. Jaume Ferrer, 2 - Tel. 972 33 03 80

CLÍNICA DENTAL

Fernando L. Cepeda Valdez
ODONTÒLEG
Col·legiat núm. 1.202

Plaça d'Espanya, 5, 1r
17300 Blanes (Girona)

Hores convingudes:
Tel. 972 336 250

Telèfon urgències
629 854 637
fcpda2010@hotmail.com

Farmàcia
Oms-Arias C.B.

C. Nou, 8 - Tel. 972 330 595
Blanes (Centre Vila)

arquitectura urbanisme

Joan Salvador Suris i Sala, arquitecte.

arq(i)tec
SURIS ASSOCIATS

C/. Esperança nº 45 baixos. Blanes - Gi-

Tel/Fax. 972.335.827
Mobil. 630.970.991
mail. arq.tec@coac.net
web. www.arqitec.cat

GR GIRONÈS I RODÉS, S.L.

Scs. de J. Gironès, S.A. · Fundada el 1962

Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plaques solars · Domòtica · Manteniment industrial

Jaume I, 70 · 17300 Blanes · Tel. 972 330 660 · Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

PREMSA - REVISTES
KATY
el Periódico

c. Jaume Ferrer, 1
17300 BLANES (Girona)

Tel. 972 33 02 78

Llibreria
Ça Trencada

Llibreria Ça Trencada

C/ Roig i Jalpí, 10, 17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

*Una llengua no mor perquè
els que no la saben no l'aprenen.
Una llengua mor perquè
els que la saben no la parlen.*

De l'editor	4
Valor afegit Finances públiques	5
Vila de Blanes Fets i ciutadania	6~9
Vila de Lloret Fets i ciutadania	10~11
Associacions Lloret Club Marina Casinet	12~13
Vila de Tossa El Pelegrí	14~15
Medi ambient Glòria, un episodi "excepcional"	16~21
Donasses Isabel-Clara Simó	22~23
Dansa L'Esbart Joaquim Ruyra	24~25
Temps d'art Girona, capital del vitrall	26~29
Va de llibres	30

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a info@celobert.

PORTADA

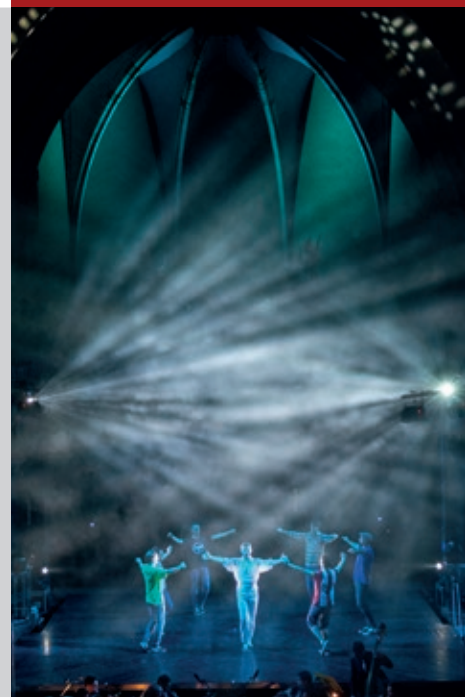
Més Esbart: més Blanes, més País i més Cultura.

Fotografia de Maria Antònia Borràs

Som l'Esbart Joaquim Ruyra, de Blanes. Som una entitat amb més de 55 anys d'història. I som, com diu el poeta, *allò que vulguem ser*. Practicar cultura popular, molt sovint, és més que oci. És el compromís personal d'entendre la cultura com a eina de transformació social, com a eina de revolució, rebel i persistent. Així ho creiem els qui avui formem l'Esbart. Volem ser una entitat de serveis que, a més d'oferir els espectacles, fer recerca i treballar l'arrel, volem esdevenir motor de reflexió i renovació cultural i social.

No serveix de res viure en l'autocomplaença, no serveix de res el què fem si no va més enllà de l'escenari. No serveix de res si el missatge no és constant, precís i arriba, en més o menys mesura, a un màxim de gent, amb un llenguatge del segle XXI: viu, fidel, contemporani i compromès.

És per això que els tres eixos que marquem són: Blanes, País i Cultura. Al servei de la nostra població i del nostre País i amb la cultura com a eina de progrés. Així ho hem fet al llarg de la nostra història de més de 50 anys, i així ho seguirem fent.

Les elits que controlaven l'Estat fa 200 anys i ara són les mateixes.

S'han autoreproduït de generació en generació i han fet sempre la mateixa feina. Controlar i administrar amb mà de ferro el territori de les Espanyes, progressivament empetitit per les guerres d'alliberament nacional. De pas, han garantit els seus interessos econòmics particulars. Espanya ha estat i és un gran negoci per als que controlen les profunditats de l'estat. Hauria estat molt estrany que unes elits amb vocació imperial transoceànica com les de Castella tinguessin, històricament, una praxi consensuada en el seu territori immediat peninsular. De fet, hauria estat un miracle. Hi ha una tradició d'estat determinada, de poder per imposició. Una cultura política del domini territorial. En la seva mentalitat, Castella és la nació alfa. Catalunya, una possessió.

El relat descaradament fictici de la Fiscalia sobre els Fets d'Octubre és alineat amb el relat descaradament fictici del jutge instructor, que al seu temps s'alinea amb el relat descaradament fictici dels mitjans de comunicació dominants a la capital de la nació alfa, la veritat emergeix, crua però útil: no són idiotes, saben perfectament que menteixen, i que estan forçant els principis del dret penal i de la veritat. Però ho fan, com ho feia la Santa Inquisició, per un bé major que cal protegir per damunt de tot. Si fa 500 anys el bé superior era el control social de l'Església, ara ho és la unitat d'Espanya. Infondre el pànic, escarmen-tar, advertir tot aquell que pensi en tornar a intentar-ho. Els nostres representants electes, i els Jordis, són en mans d'uns fanàtics perillosos que controlen l'estat des de fa segles i que estan més envalentits que mai. La Modèlica Transició els va deixar allà on eren des de temps immemorials: manant.

'La tirania totalitària no s'edifica sobre les virtuts dels totalitaris sinó sobre les faltes dels demòcrates' Albert Camus.

Associacionisme

En aquest primer número de l'any 2020 encetem una secció de **Celobert**, en la qual donarem veu a diverses entitats representants del món de l'associacionisme local de la Costa Brava Sud, (Blanes, Lloret i Tossa) i ho farem entrevistant els presidents de les entitats escollides.

Les associacions fan una feina social i cultural de valor incalculable, cohesionen la societat de les nostres viles, contribueixen a transmetre coneixements de tota casta als seus associats i, fins i tot, són instruments molt importants a l'hora de fer país. És per això que Celobert vol fer el seu reconeixement a la voluntat de servei del nostre associacionisme, a tots els lloretencs, blanencs i tossencs. Confiam que sigui del vostre interès aquesta nova secció.

celobert. Crear bellesa i dir la veritat

Celobert Blanes - Costa Brava Sud · Noticiari i opinió de la vida quotidiana i més · Gener - Febrer 2020 Núm. 179

Editor: Lluís Amat · Telèfon: 639 082 976, e-mail: info@celobert.cat

Patrocinadors: Comptem amb el suport dels anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic i de continguts: Lluís Amat · Col·laboradors: Aitor Roger, Alba Lupiáñez, Guifre Ripoll, Marina Garcia Carbonell, Maria Joancomartí, Jaume Planas, Maia Kanaan, Pol Ginesta, Olga Casado, Fèlix Rabassa i Maximià de Bonós

Convidats: Roger Tugas, Jordi Meléndez, Rafael Sardà i Irene Ramentol

Fotos: M. Assumpció Comas, Tomàs Solà, Arxius Municipals i Ajuntaments de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions: J. A. Poch · Consell lingüístic: Anna Camps i Puig

DIPÒSIT LEGAL: GI-1121-2003 Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda o difosa per cap mitjà sense permís de l'editor.

Preu: NO TENIM PREU

FINANCES PÚBLIQUES

El dèficit fiscal català va superar els 33.600 milions entre el 2015 i el 2016 Catalunya va aportar aquells anys a l'entorn del 19% dels recursos de l'Estat i va rebre'n menys del 13,5% de la despesa

Catalunya va aportar a les arques de l'Estat 33.604 milions més dels que va rebre, durant el 2015 i el 2016. Així ho destaca el càlcul de les balances fiscals fet públic pel departament d'Economia i Hisenda de la Generalitat pel mètode de flux monetari, segons el qual el dèficit fiscal va ser de 16.803 milions el 2015 i de 16.801 milions més el 2016 o, el que és el mateix, l'equivalent al 8,2% del PIB català i el 7,9% del PIB, respectivament.

Aquest mètode calcula els recursos que es paguen en forma d'impostos, cotitzacions i altres vies a l'Estat menys els que retornen en forma de transferències a les administracions catalanes, prestacions, inversions o altres. Vist d'una altra manera, Catalunya va aportar el 2015 el 18,9% dels recursos de l'Estat i tan sols va rebre'n el 13,2%. Durant el 2016, va aportar el 19,2% dels recursos i va rebre el 13,5% de la despesa.

Les balances fiscals, però, també es poden calcular pel mètode càrrega-benefici, el qual té en compte l'impacte teòric que té una despesa, es faci on es faci —via segons la qual moltes inversions a Madrid repercuteixen positivament a la resta de l'Estat, especialment en relació als ministeris i altres poders centralitzats—. Segons aquest mètode, el dèficit fiscal va ser el 2015 d'11.830 milions —5,8% del PIB— i de 12.225 milions —5,7% del PIB—, el 2016.

Són dades que s'adjuntaran al projecte de pressupostos de la Generalitat del 2020 i que constaten, segons el Departament d'Economia i Hisenda, que "els ingressos aportats per Catalunya tenen un pes semblant al del PIB català, mentre que la despesa de l'Estat se situa gairebé sis punts per sota d'aquest percentatge".

De fet, la Generalitat assenyala que, si s'exclouen les operacions relatives a prestacions d'atur o jubilació —les quals no són discrecionals, sinó que suposen un dret subjectiu i l'Estat no pot decidir si pagar-les o no—, "el diferencial entre el pes dels ingressos aportats i les despeses rebudes s'incrementa substancialment". Amb el mètode de flux monetari, el resultat que se'n deriva exclouent aquestes quantitats manté les aportacions catalanes prop del 19% del total de l'Estat, però els recursos rebuts cauen al 8,1% el 2015 i el 8,6% el 2016, molt per sota del pes en PIB, població o impostos pagats.

A nivell històric, el dèficit fiscal se situa en termes relatius a l'entorn del 8% del PIB que, de mitjana, pateix Catalunya des del 1986. En canvi, pel que fa als valors absoluts, els prop de 16.800 milions abonats de més cadascuna d'aquests anys són la segona i tercera xifres més altes de tota la sèrie històrica, només per darrere dels 17.200 milions del 2008. **Celobert**

El M.H.P. Quim Torra, el sot president Pere Aragonès i la vicepresidenta del govern de l'Estat Carmen Calvo.

celobert, opinions solvents!

LA FOCAL, DEU ANYS

El passat mes de novembre, l'associació cultural blanenca *La Focal*, amb seu al carrer Mas Marot, celebrava una dècada de vida en un acte al teatre de Blanes organitzat per la mateixa entitat amb col·laboració de l'Ajuntament. Els promotors dels *Docus a la fresca*, han volgut compartir l'efemèride amb el públic en una gala on s'han repassat amb imatges els 72 llargmetratges que han projectat en aquests anys, s'ha homenatjat els programes històrics de la televisió que han emès aquest tipus de pel·lícules així com els pioners germans Lumière i han repartit guardons a ONGs i realitzadors.

Avui parlem amb en Valentí Hinarejos, alma mater d'aquest projecte cultural que ha bufat les espelmes d'un petit miracle que molts esperem que arribi a la majoria d'edat, que segueixi acumulant aniversaris.

Per començar una breu síntesis de la gènesis de l'associació. Qui sou?

Venim del món audiovisual, som companys d'estudis i de professió. L'associació neix més tard que la proposta inicial dels *Docus*. Es crea per poder tenir una estructura en l'organització i la gestió dels certàmens. La creació de l'entitat ens porta a definir uns estatuts i unes finalitats adreçades a la promoció cultural en clau audiovisual. Està dins dels nostres propòsits, la participació, la gestió i la col·laboració en projectes audiovisuals en format documental. En els darrers anys, hem participat via *crowdfunding* en 4 projectes documentals al territori nacional i fora d'ell. *La Focal* és necessària quan els *Docus* tenen un xic de recorregut. Ens calen més mitjans: equips de so, projector, pantalla... així com la gestió de les despeses pròpies dels drets d'autor i de les llicències. Necessitàvem una estructura administrativa, legal pel funcionament i la gestió. En la tercera edició dels *Docus*, comencem a donar forma al projecte de l'entitat cultural. En el cinquè aniversari, ens constituïm com associació cultural.

Escolliu un emplaçament (plaça Verge Maria) i unes dates (agost) per algun motiu concret?

La tria de fer-ho a l'estiu va ser molt arriscada. Trobem que hi ha poca oferta cultural en un poble de costa com el nostre. A l'estiu, *tota cuca viu*, diuen, però les activitats en general estan molt focalitzades a l'entreteniment: festes, concerts, activitats lúdico esportives i com no, el binomi sol i platja. Vàrem entendre que mancava diversitat. Calia incloure activitats amb un xic de contingut i, si eren de caire cultural, millor que millor. La divisa que vàrem encunyar aleshores era: La solidaritat i els drets humans no fan vacances. Obrim una finestra al món, tot prenent la fresca! I és així com ens vam llençar a fer un activitat que en forma i contingut certament descol·locaven. L'altre ingredient, que dona molt de valor al certamen, és el fet de muntar-ho al carrer, en obert. La climatologia acompanya i facilita el fet, però el més "curiós" i genuí, és emprar el carrer, la vida comunitària i social, tornar a recuperar el cinema de tota la vida fet a les placetes dels

pobles. Apropar la cultura a la gent. Establir un *feedback* entre la vida pública i allò quotidià que reflecteixen els documentals.

Quin és l'objectiu final de la projecció?

Complementar, acompanyar i reflexionar de la mà dels veritables responsables, protagonistes o testimonis d'aquella pel·lícula, d'aquell "material temàtic" que s'ha projectat. Humanitzar i testimoniar el missatge (el contingut/el tema que tracta), compatir reflexions i opinions i certament, oferir un espai que promoció i faciliti el sentiment crític tan necessari en els temps que corren. Les temàtiques que al llarg d'aquests 10 anys hem anat projectant a cada sessió, tenen un fort component reivindicatiu, de denúncia, de visualització de causes, situacions i vivències socials i humanes. En 1 hora o un xic més de documental, no pots arribar abastar la realitat d'aquella situació/fet projectat, tan sols és un targeta de presentació, una petita radiografia. Cal que després de la projecció, es reordeni la informació, els sentiments, les emocions, les opinions... En definitiva: toca fer un bonic exercici de catarsi, de conscienciació i, si tot això ho pots compartir amb els companys (creadors, protagonistes...) convidats a la sessió, és genial. Com jo sempre dic a l'inici de les xerrades, després de cada projecció: "Benvinguts a l'àgora!" Toca obrir debat. Incitar a la reflexió. La seva presència és la veritable raó de ser dels *Docus a la fresca*. Sense ells, no tindria sentit, és la nostra marca de la casa, tot un valor afegit.

Com decidiu i on busqueu els documentals que es projectaran?

Bé, al llarg dels 10 anys hem après molt sobre la gestió, la distribució i la recerca de material documental. Un criteri bàsic que tenim a cada edició és oferir temes actuals, candents. La societat actual, bombardeja amb informació visual que no podem arribar a pair. Aviat, una notícia deixa d'interessar per l'embalum d'oferta que ens arriba. Afegeix, que a voltes els mitjans tenen interessos en incidir en l'opinió pública i paren atenció en un fet que acaba sent tendència i que pot estar manipulat o tan sols ser una cosa irrisòria. La informació és un gran aparador. Qui decideix el que ha de ser il·luminat per fer-ho atractiu visualment, generalment treballa per una gran poder. Si controles la informació, pots controlar la gent. Orson Welles ens ho va exposar a *Ciudadà Kane*.

Valentin Hinarejos

La recerca i el triatge de documentals, el fem per diferents vies. Per una banda, estem connectats a l'associació de productors de Catalunya així com amb *Docs Barcelona* i amb algunes productores especialitzades en producció documental. Estem força al cas de materials i de temàtiques que ens poden interessar. A més a més, s'ha estès la via directa sense filtres: els propis autors ens envien el seu material per si ens pot interessar projectar-lo gràcies al renom que el nostre humil projecte ha assolit dins el circuit del cinema documental.

Trobar subvencions és la part més complicada del procés? Com funciona?

És complicat i la part menys agraïda quan has d'organitzar una activitat d'aquest tipus. Busquem fórmules: esponsors i els ajuts puntuals de l'Ajuntament de Blanes que alhora és coorganitzador i ens facilita moltes qüestions logístiques (utilització de la via pública, impressió de programes). Ens cal molt d'enginy econòmic per fer viable cada edició. Com associació rebem subvencions, però no arriben ni a cobrir el 25% del cost. També s'ha de dir que la complicitat, el suport i la col·laboració de moltes productores, autors i distribuïdores ens ha facilitat aconseguir la programació cada agost.

La realitat supera la ficció?

La realitat està superada per la pròpia realitat! Podem intuir, somiar, entreveure alguna cosa que succeirà. Hi ha autors que han creat una distòpia que s'ha acabat fent realitat: 1984 de George Orwell prediu moltes coses que han passat. Però quan la naturalesa humana es deixa anar, quedem retratats. Aleshores no saps en quina realitat estàs i tot plegat sembla un malson, de naturalesa kafkiana. Engegues allò de no pot ser, no està passant i malauradament passa.

Per què un documental i no cinema social tipus Ken Loach? Hi tindria cabuda una pel·lícula d'aquest tipus (denúncia social ficcionada)?

Hi tindria cabuda sense cap problema. Ara per ara prioritzem treballs documentals. La recerca, la investigació, el periodisme compromès de posar en primer pla els testimonis, la causa, el fet. Donar veu als veritables protagonistes: víctimes/afectats en persona i com no, contrastar-ho amb el victimaris o actors causants. Un bon treball periodístic és aquell que recull i contempla els fets des dels màxims angles possibles. Fer una ficció no deixa de ser una recreació amb un bon pretext, però perd la qualitat de la proximitat al fet, del realisme a flor de pell i el que és més important en un documental no ficcionat: signifiqués i empoderés la persona, el col·lectiu, la causa i ajudés a fer-la visible quan molt de cops la seva presència, el seu discurs ha estat manipulat o silenciats perquè incomoda al sistema (els poders fàctics) d'una societat que mira cap a una altra banda. Lo que no se ve, no està pasando. El pitjor mal d'aquests temps és la indiferència (Joan-Carles Mèlich).

La informació ha de ser neutra. No manipuladora. Un documental informa o busca realçar una posició o una visió d'un cas concret?

Sens dubte, però matisem. La intencionalitat primera de qui vol explicar una història, un fet, i de donar-li ressò, està supeditada a la seva necessitat d'indicar el com està succeint i investigant el per què està succeint, enlloc d'exposar, narrar, tan sols el fet que allò concret passa. En aquesta recerca del com i per què està passant, és on intervé el veritable motor de la informació. Informació concebuda i entesa amb una mirada, la del director, guionista o equip del documental. La neutralitat és un difícil equilibri de judici i reflexió. En tot cas parlem de la imparcialitat en el tractament i l'elaboració d'un determinat contingut informatiu. S'ha de ser responsable i crític.

No sé si et passa, quan acabo de veure un documental (en el meu cas sobre creadors de diferents àmbits artístics), m'envaeix una certa insatisfacció, voldria aprofundir, conèixer més detalls i llavors el cap engega una mena d'*spin off*, un director's cut d'aquella pel·lícula on actuo de guionista i muntador afegint allò que trobo que li ha mancat, el que hauria eliminat o com hauria tractat segons quins temes. Et passa el mateix?

Això és positiu i interessant que et passi. Implica que, com mínim, aquell material t'ha mobilitzat, t'ha arribat, has connectat, s'ha engegat la catarsi i d'aquí neix l'inconformisme. T'indueix a reflexionar. D'això jo en dic el sentiment crític.

Quina és la resposta del públic blanenc? Participen del col·loqui? Blanes i la cultura (no el folklore carrincló) s'estimen o els blanencs li giren l'esquena?

L'experiència és molt positiva. Hi ha participació activa. Segons el tema, desperta més o menys interès. El públic dels *Docus a la Fresca* ja hi està avesat, coneix la mecànica i un cop acaba la projecció, hi ha gent que marxa, però hi ha gent que no dona per acabada la sessió i encara que sigui com a oients, es queden. Al llarg d'aquests deu anys, han sortit sessions intenses i grans aportacions i un munt de debats. Com sempre dic: "si la Verge Maria, testimoni de la placeta, parlés...!!!" Els nostres convidats són el primers, agraïts pel format i l'espai de l'àgora. Molts ens han felicitat i encoratjat a no perdre aquesta proposta i el seu format.

Raül Busquets, Jaume Pujadas, Amat Carreras... són realitzadors blanencs que han conreat el gènere del documental. Hi ha saba creativa blanenca enfocada en el setè art, estigui o no lligada al món del sense ficció?

N'hi ha i tant! Són companys de viatge, amics i còmplices en molts projectes audiovisuals que hem compartit. Els hem tingut presents en la programació de diferents edicions, amb l'estima i l'orgull de presentar materials documentals fet per blanencs.

Quin documental t'agradaria projectar i, per la raó que fos, no heu pogut portar a la plaça Verge Maria?

De moment, cap. Durant un temps anàvem darrera del documental *Asier Eta Bioak*, sobre la mediació i reparació del conflicte d'ETA a Euskadi. Un material potent per la temàtica i pel seu tractament on víctimes i victimaris es retroben. Durant un temps estàvem indecisos de la idoneïtat i de si era el moment conjuntural per projectar-lo. Finalment, a l'edició del 2016 el vàrem projectar i vàrem comptar amb el realitzador i el productor del material. Van venir des de Bilbao a fer la presentació i el debat a Blanes, tot un luxe.

Teniu corda per uns quants anys més?

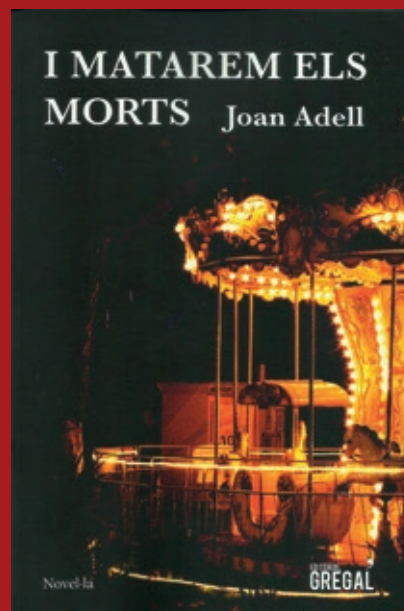
Desitgem que sí. Hi ha molta feina al darrere, molt de temps i entrega. Espero que no defallim. Hem anat fent i creixent en la justa mesura i fidels sempre als nostres plantejaments i idearis inicials. Un viatge enriquidor personal i col·lectiu. A finals de febrer, posarem fil a l'agulla per l'11ena edició dels *Docus a la fresca* d'enguany. Tornarem tots els divendres d'agost. Us hi espero veure.

‘I matarem els morts’ el darrer llibre de Joan Adell

El mateix dia en què Francesc Macià, president de la Generalitat, proclama la República Catalana, l'Andreu —un exaltat jove de 17 anys— espera impacient a la plaça del seu poble a què l'alcalde i els regidors surtin al balcó perquè anunciïn que el somni republicà s'ha estès per tot el país.

A partir d'aquest moment, i al llarg de 14 anys, els i les lectors acompanyaran l'Andreu per les trinxeres de la Guerra Civil, l'exili dels vençuts, el camp de concentració d'Argelers i la lluita armada al costat de la resistència francesa. Una trajectòria que l'anarquista viu sempre sota l'amenaça de ser detingut pels agents de la Gestapo i ser repatriat a l'Espanya de Franco.

El protagonista de la novel·la decidirà finalment travessar els Pirineus voluntàriament i participar en l'intent d'invasió amb el maquis a través de la Vall d'Aran. Tota aquesta peripècia li haurà comportat l'allunyament forçós de família, amics i —sobretot— de la seva estimada Elisa, amb la qual mantindrà una assídua i tendra correspondència al llarg dels anys sense perdre mai l'esperança de l'enyorat retrobament. **Celobert**

Blanes dona llum verd a la construcció d'un Decathlon al municipi

L'Ajuntament ha concedit la llicència d'obres per a la construcció d'un centre comercial Decathlon d'uns 3.000 metres quadrats. La nova botiga esportiva se situarà a l'avinguda del Parlament i des del consistori es mostren «orgullosos» que la marca especialitzada en articles esportius hagi apostat per Blanes. Tot plegat ha tirat endavant després d'una dècada des que la firma va mostrar el seu interès. Al febrer de l'any passat, l'Ajuntament va desencallar un requeriment urbanístic que ara permetrà la instal·lació de la botiga. **Celobert**

El sorteig de l'Euromillones

El sorteig de l'Euromillones de la Nit de Nadal va deixar dos premis milionaris a Catalunya. La sort va venir a parar a **Blanes** i un altre premi a Terrassa (Vallès Occidental).

Un milió a Blanes

Un únic encertant de segona categoria (5 + 1) va segellar la seva butlleta al despatx **LAIA** (33.475) situat a l'avinguda dels Pavos, 13 de Blanes i es va endur un premi de gairebé un milió d'euros. En concret, l'afortunat va estar premiat amb **958.335,20 €**. **Celobert**

Plenari del prop passat 30 de gener

L'equip de govern de Blanes (ERC i BECP) aprova els Pressupostos 2020 amb el suport del PSC i JxB

L'Ajuntament de Blanes va aprovar el passat dia 30 de gener, els Pressupostos Municipals d'aquest any 2020 per 18 vots a favor: els de l'equip de govern (Esquerra Republicana de Catalunya i Blanes En Comú Podem) i els del Partit dels Socialistes de Catalunya i Junts per Blanes. Per la seva banda, els tres regidors de Ciutadans han votat en contra.

Abans de sotmetre-ho a votació el regidor d'Hisenda, va exposar els punts més destacats dels comptes municipals per enguany. **Els pressupostos municipals d'aquest 2020 sumen 54.535.014'06 €**, i inclouen una partida de 3.743.000 € per a inversions. Una de les partides més importants en inversions és la que es destina als treballs preliminars i obra de superfície de l'avinguda Vila de Madrid, al cor de la Zona Turística: 1.000.000 €.

Altres punts destacats són els primers passos perquè puguin ser realitat dos altres projectes dels quals també fa temps. El futur edifici que ha d'allotjar la Prefectura de la Policia Local i Protecció Civil i la Piscina Municipal, que tenen consignats 200.000 € i 150.000 € respectivament per iniciar els treballs preliminars i estudis previs dels projectes.

Respecte el pressupost presentat el desembre passat, hi ha hagut alguns canvis de partides. Una de les més remarcables és la que inclou la dotació de 158.000 € per a l'adequació de tres pisos més destinats a Emergències Socials, al bloc dels antics mestres de l'Escola Carles Faust.

Punt per urgència pel Pla d'Ordenació Urbana Municipal (POUM)

A banda dels pressupostos municipals, l'altra punt destacat a l'ordre del dia ha estat un tema introduït per la via d'urgència en el ple. Tots els grups polítics municipals han aprovat per unanimitat un nou text refós del Pla d'Ordenació Urbana Municipal (POUM) que s'ha hagut de fer per incorporar el què s'ha demanat modifi-

car des del govern estatal. Es tracta que el POUM aprovat provisionalment el febrer del 2019 pugui prosperar.

Altres punts a l'ordre del dia del Ple Municipal

El Ple Municipal ha inclòs altres temes d'interès, principalment tres mocions presentades per sengles grups municipals. La primera, presentada per Junts per Blanes i Esquerra Republicana de Catalunya, rebutja la resolució de la Junta Electoral Central respecte el president de la Generalitat, Quim Torra, i l'eurodiputat Oriol Junqueras. La proposta d'acord ha prosperat per 13 vots a favor (ERC, BECP i JxB); el PSC s'ha abstingut (5 vots) i Ciutadans ha votat en contra (3 vots).

La segona moció, del grup municipal de Ciutadans, s'ha aprovat per unanimitat, i fa referència a que es facin públiques les agendes d'Alcaldia i els regidors de l'equip de govern. Per últim, la tercera proposta d'acord que també ha prosperat per unanimitat, l'ha presentat el PSC per rebutjar la supressió dels jutjats de violència contra la dona.

Val a dir que al llarg de tot el ple un dels temes que ha estat tractat en nombroses ocasions per part de diversos regidors i regidores ha estat com ha afectat a Blanes el Temporal Glòria durant la setmana passada. Tothom ha coincidit en lloar i agrair la magnífica tasca dels cossos de seguretat i emergència, que no van escatimar hores per fer front a les extremes situacions que va provocar. **Celobert**

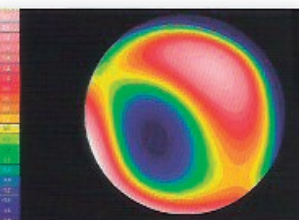
ÒPTICA PLANELLS

Plaça Verge Maria, 1 · 17300 Blanes
T. 972 33 69 58

La teva salut visual és la nostra prioritat!

T'ofereim un servei integral per cuidar des d'avui la salut dels teus ulls

Detectar a temps una malaltia ocular és evitar que la teva vista es vegi afectada d'una manera irreversible

REFRACCIÓ COMPLETA
IDENTIFICACIÓ I CONTROL
QUERATOCON
GLAUCOMA
CATARACTES

Lloret ha viscut els darrers mesos moments de tensió i incertesa en l'àmbit polític arran de la pujada dels sous de l'equip de govern i, alhora, d'un augment dels impostos al qual, per sorpresa, s'ha afegit una actualització cadastral inesperada que al principi no se sabia qui l'havia demanada i que després s'ha sabut que havia estat el batlle qui a l'estiu havia fet la petició. Tot plegat ha creat un clima de crispació, amb protestes al carrer contra el que qualifiquen d'"impostàs" i amb l'oposició en bloc carregant contra l'equip de govern. Els veïns han arreglat més de mil signatures contra aquesta pujada dels impostos.

Tot va començar el mes de juliol, quan l'equip de govern, una col·lecció formada pels onze regidors de JxCat i el PSC, es va pujar el sou de 20% respecte del 2015. Això representa un augment de 82.000 euros l'any. Aquest fet va provocar dures crítiques de l'oposició, que van augmentar de nivell al llarg dels mesos, fins ara, per la posterior pujada d'impostos afegida al desgavell de la revisió cadastral.

L'equip de govern va anunciar que augmentaria els impostos d'aquest any i centenars de veïns es van mobilitzar contra l'"impostàs" i van denunciar que això no era el que figurava en els programes electorals dels partits polítics que són al govern. El ple de novembre va aprovar finalment un augment del 3% de l'IBI i l'IAE, del 2,8% de l'impost de circulació, del 0,5% del de construcció i del 0,2% del de plusvàlua. Tot i així, no es van pujar els de les escombraries i l'aigua. Aquest augment va ser criticat per tota l'oposició, que va alçar encara més la veu quan

es va saber que el consistori havia demanat una revisió del cadastre que faria que la pujada de l'IBI fos realment, molt més alta, del 6,15%. En un primer moment, el govern municipal va respondre que no sabia qui havia demanat aquesta revisió, que es va notificar al consistori el 28 de desembre. La regidora de Serveis Econòmics, la socialista Lara Torres, va arribar a dir que no eren "conscients" d'haver demanat l'actualització cadastral. Al cap d'alguns dies va ser la mateixa regidora la que va reconèixer que havia estat el batlle, el mes de juliol, qui l'havia demanada. A mitjan gener, l'equip de govern va mirar de respondre a tot aquest desgavell per mitjà d'un ple urgent en el qual es va aprovar una rebaixa en la pujada de l'IBI, de manera que l'increment d'aquest impost serà finalment de 3%. L'oposició va usar termes com "esperpèntic" i "descoordinació" per a referir-se a tot el procés viscut. Força Lloret fins i tot va posar en dubte que fos Dulsat qui va signar la petició d'actualització.

Manifestants

Capital de la Cultura Catalana

L'Ajuntament vol comptar amb el suport i col·laboració de les entitats locals per impulsar la candidatura que ha de portar Lloret a convertir-se en la Capital de la Cultura Catalana l'any 2022. Per això es va convocar una reunió, en què es va presentar la iniciativa i es va demanar que es pensi en propostes d'activitats que es podrien impulsar en aquest sentit.

El regidor de Cultura, Cristian Fernández, està molt content de com va anar la trobada, que va comptar amb representants d'una trentena d'entitats lloretenques.

L'Ajuntament ha volgut informar totes les entitats perquè coneguin els avantatges que suposaria rebre aquesta menció. El regidor destaca sobretot el "posicionament cultural de Lloret", que permetria comptar amb activitat cultural durant tot l'any i desestacionalitzar el turisme.

Igualada també ha presentat candidatura per al 2022. Al març es farà oficial quina ha estat la ciutat escollida.

La iniciativa de nomenar una Capital de la Cultura Catalana va començar l'any 2004; i l'última, la del 2019, ha estat Cervera. **Celobert**

Plenari del 27 de gener d'enguany

Ple del mes de gener

/// MARIA JOANCOMARTÍ, periodista

L'Ajuntament rehabilitarà la masia de Can Buch, tot i que l'ús està per definir:

- La masia està inclosa en el Catàleg de masies protegides de Lloret de Mar
- El ple municipal va aprovar rehabilitar la masia i els edificis annexos per garantir-ne la seguretat i la preservació
- El ple també va aprovar convertir l'antiga caserna de la Policia Local en dependències municipals

L'Ajuntament restaurarà la masia de Can Buch, al barri del Rieral, tot i que l'ús que se li donarà encara està per definir. El ple municipal va aprovar inicialment el projecte bàsic i executiu per fer-ne la rehabilitació estructural, tant de la masia com dels edificis annexos, amb l'objectiu de garantir-ne la seguretat i la preservació dels elements que li confereixen valor històric. De fet, la masia forma part del Catàleg de masies protegides de Lloret de Mar.

La intenció de rehabilitar les cobertes, els forjats i les façanes per garantir la seguretat de Can Buch ve del mandat anterior, però l'Ajuntament va haver d'aturar el projecte perquè en aquell moment a la masia hi havia uns masovers amb animals i calia que la finca municipal estigués alliberada. Solucionat el problema, l'equip de Govern actual ha volgut recuperar el projecte. De moment, es rehabilitarà i el proper pas serà decidir quin ús se li dona; una decisió que, segons el regidor d'Urbanisme, Albert Robert, es prendrà tenint en compte l'opinió i les propostes dels veïns del Rieral.

El cost del projecte és de poc més de 484.000 euros. En concret, aquests diners han de servir per pagar els redactors del projecte de restauració i per accedir a ajudes econòmiques, tant catalanes com espanyoles o europees.

L'antiga caserna de la Policia Local també es restaurarà

Un altre punt que es va aprovar a l'últim ple ordinari va ser el projecte inicial per convertir l'antiga caserna de la Policia Local, ubicada al centre de la vila, en les dependències municipals de Promoció Econòmica i Comerç. Tant des de l'equip de govern com des d'ERC, que en l'anterior mandat gestionava l'àrea de Promoció Econòmica, argumenten que aquest departament està en creixement i que necessita centralitzar-se en un únic espai, on també s'hi puguin fer els cursos i activitats que organitza al llarg de l'any.

A més, segons el Govern, la instal·lació d'aquestes dependències fomentaria la revitalització de la zona i, de retruc, del Mercat Municipal, on també tenen previstes altres inversions. C's va abstenir-se, perquè creu que seria més interessant donar-li un altre ús, com un nou institut, mentre que Lloret En Comú i

Força Lloret van votar-hi en contra. Els primers, creuen que l'espai s'hauria de destinar a un hotel d'entitats, mentre que els segons consideren que els diners es podrien invertir en moltes altres coses abans que a unes dependències municipals. El cost previst per adequar l'antiga caserna de la Policia Local és de 444.000 euros.

Lloret té un nou Pla Local de Joventut

Un altre dels punts destacats al ple va ser l'aprovació del Pla Local de Joventut 2020 - 2023, que marca el full de ruta a seguir durant els propers quatre anys. El document consta de 66 accions que s'inclouen dins dels set reptes que marca el Pla Nacional de Joventut, que són aconseguir l'èxit en la trajectòria educativa i laboral de les persones joves, afavorir-ne una bona transició domiciliària, promoure'n la vida saludable i aconseguir que avancin cap a l'autonomia i el desenvolupament personal.

Antiga caserna de la Policia Local

Primo Levi *Si la guerra és la mort, l'art és la vida*

El Club Marina Casinet de Lloret de Mar Entrevista al seu president, Joan Domènech i Moner

Què t'agrada més que res?

Escriure i col·leccionar tot el que he trobat per no perdre la identitat de Lloret.

Què valors més dels altres?

La fidelitat i l'amistat.

Un llibre.

"Le petit chose", d'Alphonse Daudet.

Una cançó.

El "Se'n va anar", de Raimon.

Una pel·lícula.

"El tercer home".

Un plat.

Patates a la cassola amb ous durs i també qualsevol arròs.

Una paraula.

Enjòlit.

Què menges per esmorzar?

Un entrepà i un suc de taronja.

On t'agradaria viure?

A Lloret. I si no, a Beget.

De què et penedeixes?

D'haver anat massa amb el lliri a la mà.

Què no falta mai a la teva nevera?

Embotit.

El Club Marina Casinet és una entitat lloretenca nascuda el 1955, any del Centenari de l'Òpera Marina. En aquell moment havia desaparegut el Casino Lloretenc, entitat situada on ara hi ha l'Hotel Clua Marsol. Uns quants socis varen comprar un petit immoble que hi havia una mica més amunt i allà hi van instal·lar la continuació del Casino i el van anomenar Club Marina. Eren una colla de gent benestant de Lloret i estiuiejants. El van anomenar Casinet perquè era petit. Més endavant, al nom de Club Marina s'hi va incorporar el de Casinet.

L'antic local es va tirar a terra i s'hi va alçar un edifici amb set pisos. Es van reservar tres pisos (planta baixa, primer i segon pis) per a l'entitat i es van vendre els quatre pisos restants. Així, amb aquests diners de la venda dels pisos es va poder pagar la hipoteca de la compra del terreny i la construcció del bloc de pisos.

En Joan Domènech i Moner va entrar al Club Marina Casinet durant la presidència de l'associació d'en Jaume Serra, durant la dècada de 1960. En veure en Jaume Serra que en Joan Domènech era corresponsal del Noticiero Universal a Lloret el va cercar i el va convèncer per fer de secretari de l'entitat. En Joan Domènech va fer de secretari del Club Marina Casinet més de trenta anys.

El senyor Domènech em rep a casa seva i ens asseiem en dues butaques del menjador. Durant l'entrevista, amb el seu parlar pausat, reposat, em parla de les vicissituds del Club Marina Casinet, molts cops amb aquest punt d'afable sornegueria que el caracteritza, però també de política, de cultura i, sobretot, de Lloret i de Catalunya. Quan surto de casa seva me'n vaig amb el convenciment que la vila i la nació són dues de les seves grans passions. En Joan Domènech és un amant de Lloret i de Catalunya. L'amor que sent per Lloret i per Catalunya és un amor, com el seu parlar i el seu capteniment, reposat, però no per això menys apassionat. Lloret, la cultura, la llengua i el país, són les sanes obsessions del senyor Domènech, un lluitador humil però incansable que durant tota la seva trajectòria ha maldat per contribuir a la conservació, el manteniment i la difusió de la nostra cultura i de la nostra identitat.

Enguany deixeu la presidència del Club Marina Casinet. Quants anys fa que hi sou al capdavant?

Vaig entrar com a president fa uns dotze anys.

Quina mena d'activitats organitza el Casinet?

Fem conferències, dues per mes, els divendres. Fem un concurs de pintura ràpida, que em penso que fa uns quinze anys que funciona. També organitzem excursions alguns diumenges per conèixer diversos indrets del país.

Interessant, això de les excursions...

Sí, les vaig començar a organitzar davant la constatació que molta gent viatja a l'estranger, coneix Honolulu i Cancún, però no coneix gaire Catalunya. I porta molta feina. El viatge per arribar al lloc on fem l'excursió primer l'he de fer jo per saber exactament la ruta per arribar-hi.

I fa altres activitats, l'entitat?

Editem un llibre sobre història i cultura de Lloret cada any. Com que som una entitat sense ànim de lucre hem d'anar invertint tots els nostres diners en activitats. Financem aquests actes en part gràcies als beneficis que aporta el lloguer de la terrassa del bar de l'associació. També donem ajudes i beques a entitats culturals. Quan es va reconstruir la processó de Santa Cristina amb llaguts de rem de fusta el Casinet va comprar un llagut. A l'estiu fem un concert de jazz al passeig i abans fèiem un festival infantil per la festa major de Sant Romà, però com que altres entitats també en feien el vam deixar d'organitzar.

Heu esmentat que el Casinet organitza conferències. Recordeu alguna conferència o algun conferenciant del qual me'n pugueu explicar alguna anècdota?

Per començar he de dir que hem portat conferenciant de tota mena. Com que formo part de la Fundació Prudenci Bertrana he tingut l'oportunitat de conèixer molts escriptors que després he portat perquè fessin conferències. En portem ja més de cent, de fetes! A mi em va impactar la Isabel-Clara Simó, que fa poc va morir. Molts d'aquests conferenciant he hagut de treballar-me'ls molt, per dur-los a Lloret. He hagut d'anar sovint a buscar-los a casa seva, molt sovint a Barcelona, o bé perquè no condueixen o bé perquè són d'edat avançada. Anar-los a buscar, dur-los aquí i tornar-los a casa! L'altre dia, per exemple, vaig anar a buscar a la Núria Feliu a Sants, que estava ben constipada. Ah, i també recordo l'escriptor Emili Teixidor, una persona molt agradable.

El Club Marina Casinet sempre ha estat una entitat de caire cultural?

Els casinos d'abans eren sobretot lúdics. S'hi jugava a cartes, a escacs i s'hi llegia el diari i també s'hi feien altres activitats més culturals. Aquest era el cas del Club Marina Casinet. Més endavant hi vaig voler potenciar les activitats d'un to més marcadament cultural.

Com veieu la salut de la cultura tradicional de Lloret? Hi participa el jovent?

Cal diferenciar entre la que requereix un esforç, la que és competitiva i, per tant, sintonitza amb la mentalitat del jovent d'ara, que li agrada fer pònting i coses espectaculars, i la que no. Si compares uns castellers, que per participar-hi s'hi necessiten nassos i hi ha risc, amb unes sardanes, que són molt tranquil·les, sempre triaran els castellers. En el cas del Casinet, el nostre llagut, que participa a la processó per mar de Santa Cristina, sempre ha tingut èxit entre el jovent que té ganes de remar i competir. Crec que les activitats que tenen aquests incentius de la competició s'aniran mantenint. Potser amb alts i baixos, però

penso que es mantindran. Les que són, diguem-ne, més dolces, allò que molts en diuen "la cultuqueta", ho tenen més difícil perquè molta gent no sent l'empenta necessària per participar-hi.

D'altra banda, cal dir que les tradicions de la festa major de Santa Cristina, potser perquè tenen un component lúdic molt important, que incentiva a participar-hi, sempre han tingut una gran participació pel que fa la gent jove i tenen el futur totalment assegurat.

I sobre l'estudi i la divulgació de la història de Lloret, què en pensa?

Ho veig més bé que mai perquè hi ha una sèrie d'entitats que tenen uns recursos que abans no tenien. En el cas del Casinet els rèdits de les terrasses. Abans hi hauria hagut un lloretenc que, amb ganes de publicar un llibre d'història de Lloret, se l'hauria hagut de guardar perquè no l'hagués pogut publicar, o se l'hauria hagut de pagar ell mateix. Ara el Casinet edita un llibre cada any. També cal destacar que l'Ajuntament, concretament el Servei d'Arxiu Municipal, ha obert una sèrie de línies que han permès canalitzar aquest neguit de molts historiadors que han volgut publicar estudis sobre la nostra història. Ara, a més de l'erudit local que abans hi havia sempre a tots els pobles, tenim una colla de joves historiadors que han sortit de la universitat els quals investiguen diversos aspectes de la nostra història i que poden publicar. Això hagués estat impensable, abans.

Entenc que un dels pilars del Club Marina Casinet ha estat fer vila i fer país...

Sí, i he observat que aquesta voluntat ha quallat i ha agradat. La junta sempre hem optat per fer obert a tothom tot allò que fem. Aleshores hi ha gent que ve, torna un altre dia, i diu "coi, a mi aquestes conferències m'agraden" i això ha fet que es fessin nous socis, gent del teixit social de Lloret. Així el clima del Casinet ha estat més de casa nostra. Hem portat gent com la Isabel-Clara Simó, en Vicent Sanchis, la Patrícia Gabancho, amb un discurs potent de país. I això ha agradat tant que molts estujejants de Barcelona vénen expressament a Lloret per assistir a aquestes conferències i, com que les fem els divendres, es queden tot el cap de setmana a Lloret. I això fa vila i fa país.

Ens podeu recomanar alguns dels llibres d'història de Lloret que el Casinet ha editat tots aquests anys?

Qualsevol de l'Agustí Maria Vilà, que va fer una gran aportació a la història de Lloret, tan amb el tema d'aclarir la biografia del seu oncle, el canonge Vilà, com amb la història marinera de la nostra vila. I sort d'en Vilà, que va escriure aquests llibres de la nostra història marinera, perquè no sé si s'hauria fet mai si no hagués estat ell.

Programació d'actes del Club Marina Casinet

Divendres, 21 de febrer de 2020. A les 20 hores. A la sala d'actes de l'entitat, conferència de la crítica d'art Magdala Perpinyà, sota el títol "*Les tendències de l'art actual*". La Magdala és de la família de la farmàcia Perpinyà de la nostra vila, per tant, la junta del Casinet continua amb la idea de presentar, a través del nostre cicle de conferències, aquelles persones de vàlua que destaquen a fora i que, a vegades, aquí desconeixem.

Divendres, 6 de març de 2020. A les 20 hores. A la sala d'actes de l'entitat Conferència del conegut periodista i home de ràdio i televisió Antoni Bassas, amb el mateix títol del llibre amb què va guanyar l'any 2018 el premi Josep Pla: "*Bon dia, son les vuit*". El llibre *-i la conferència en erà un reflex-* recull les vivències del programa El matí de Catalunya Ràdio (emès entre

1995 i 2008) i d'una vida dedicada al periodisme en les diverses formes. Antoni Bassas (Barcelona, 1961), és llicenciat en periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona, es va iniciar als setze anys a Ràdio Joventut, i als vint es va integrar a l'equip de transmissions de futbol en català de Joaquim Maria Puyal, a Ràdio Barcelona, amb qui va treballar durant 14 temporades.

Local social: Passeig Verdaguer, 10
Obert: tardes dels dies feiners de 16 a 18 h.
Telèfon: 972 36 59 99

Tossa i el Pelegrí

*El 20 de gener, el poble de Tossa va complir un any més el ritual de Sant Sebastià i a les set del matí, amb l'església de Sant Vicenç plena de gom a gom, es va conèixer qui seria el Pare Pelegrí d'enguany. **Francesc Xavier Almendros Delgado, de 53 anys, casat i amb dos fills, i responsable de vendes a Tarragona i Lleida de Fedex Express és el Pare Pelegrí 2020 de Tossa.** Qui més qui menys coneix en què consisteix la tradició del Pelegrí i el vot que, any rera any, compleix el poble, però potser poca gent coneix el perquè de tot plegat. Tot seguit ho intentarem explicar. Haurem de remuntar més de 500 anys enrera...*

Diu la tradició que la pesta es va abatre sobre la vila i els tossencs i tossenques van demanar la intercessió de Sant Sebastià per erradicar-la, promentent que anirien tots en pelegrinatge fins a la capella del sant més propera.

L'epidèmia va desaparèixer i els vilatans van complir la prometença.

Així va nèixer la tradició... i així ha continuat fins els nostres dies, però la situació social i política dels segles que han anat passant va obligar a modificar aquest jurament i a demanar autorització eclesiàstica per enviar un sol home (el Pelegrí) en representació de tot el poble fins a la capella del sant més propera, situada a dia d'avui a Santa Coloma de Farners. Però sembla que no sempre havia estat així. Diu la llegenda que la comitiva anava inicialment fins a Palafrugell, on es tenen notícies d'una capella de Sant Sebastià datada del 1441, és a dir, uns quants anys abans de la construcció de la capella de Sant Sebastià de Santa Coloma de Farners, el 1517. Aquest fet faria que el popular santuari de Sant Grau fos lloc de pas del Pelegrí en els primers anys. A més, en alguns pobles de la costa empordanesa propers a Palafrugell, com Begur o l'Escala, es coneix amb el nom de "La processó de Tossa" una formació de núvols allargats i en filera que es veuen alguna vegada a l'horitzó, al mar. Per a alguns aquesta expressió seria un indicatiu de que la llegenda té un fonament històric.

Amb els anys, tot va anar canviant. Ja es va començar a anar a Santa Coloma, es va demanar que només hi anés el Pelegrí i ara, fins i tot, es permet que l'acompanyi tothom qui vulgui que hagi fet alguna promesa.

Abans del dia del pelegrinatge, només el rector de la parròquia, el Síndic -persona designada per l'Ajuntament a fi de vetllar pel vot- i el mateix interessat saben el nom de la persona que representarà el municipi pel compliment d'aquesta tradició. Per ser pelegrí, s'ha de ser home, de Tossa i s'ha d'haver demanat al rector, que t'apunta en una llista de peticions que segueix un ordre cronològic.

El Vot del Poble comença a les set del matí del dia 20 de gener amb la missa del Cantar, que se celebra a la capella de Sant Sebastià, en un dels laterals de l'església. Abans d'iniciar-se la celebració, el síndic va a buscar el pelegrí, que resta en una estança, per presentar-lo públicament. Aquest és, segurament, un dels moments més emotius de la jornada. Són, aproximadament, cinc segons en què el recinte sagrat emmudeix. Aquest moment àlgid continua en el trajecte que fa l'escollit fins a la capella en què es fa la litúrgia, on el xiuxieig de la gent delata que un a l'altre s'estan dient qui és el pelegrí d'enguany.

Imma Colom, alcaldessa de Tossa amb el Pelegrí d'enguany i el Síndic de Tossa Juan Antonio Hervás.

Simone de Beauvoir *No és neix sent dona, s'arriba a ser-ho*

El Pare Pelegrí apareix vestit amb un gambeto de color marró o de frare, amb dues grosses butxaques, una a cada costat, cenyit amb corretja de cuir negre amb sivella. Les sabates van folrades del mateix color del gambeto. Al damunt de les espatlles porta una esclavina negra amb petxines i medalles. Porta també un barret de feltre de llana, de color negre, d'ala girada amb una grossa petxina encastada al davant. A la mà, un bordó –bastó característic dels pelegrins- amb una petita carbassa, de les de vi, i uns rosaris entortolligats als braços de la petita creu que el corona.

Acabada l'eucaristia, dona inici la processó que trasllada la imatge de Sant Sebastià fins a la capella dels Socors, on restarà fins l'endemà tot esperant el retorn del Pare Pelegrí. És en aquest punt que les autoritats acomiaden el Pare Pelegrí i els fidels que l'acompanyen. El protagonista rep el salconduit -document acreditatiu en què l'Ajuntament sol·licita a les autoritats civils i eclesiàstiques que facin el pelegrinatge- i el durillo, una moneda d'or que serveix, com a símbol, per pagar els oficis religiosos que es fan a Santa Coloma.

Abans de sortir del nucli urbà, el Pare Pelegrí fa una parada a Ca l'Avi. A mesura que el trajecte avança, més fidels s'afegeixen al pelegrinatge. Hi ha un punt emblemàtic: Terra Negra, límit del terme municipal de Tossa. El Pare Pelegrí aplega totes les persones -amb el crit "Ei, Ep! Ja hi sou tots?", repetit en tres ocasions- i beneeix Tossa i els presents amb tres senyals de la creu mirant al mar. També resa tres parenostres i tres avemaries (un per Sant Sebastià, un per Sant Vicenç i un per l'Àngel de la Guarda perquè els doni un bon camí). Finalment, fa les recomenacions als pelegrins, que a grans trets són obediència al Pare Pelegrí, mantenir silenci rigorós, respectar l'ordre del pelegrinatge (amb les persones descalces davant del Pare Pelegrí i la resta de persones darrera) i la importància d'afegir-se a la pregària dels tres rosaris complets que es resaran durant el trajecte.

L'altre punt significatiu del trajecte és el pont del Molí, un pas per sobre una riera que permet comptar quantes persones acompanyen el Pare Pelegrí. El dinar, amb una parada breu, se celebra als Terrassos. L'arribada del Pare Pelegrí a la capella de Sant Sebastià de Santa Coloma es realitza, tal com diu la tradició, quan es fa fosc. Ja a Santa Coloma es resa un rosari per fer complir el vot. El trajecte, de 40 quilòmetres, està farcit de regles, més o menys explícites. A tall d'exemple, el Pare Pelegrí rep tractament de vós o es donen petxines com a record als habitants de les poblacions de l'interior.

L'endemà, la jornada comença amb un missa. Un cop acabada, els pelegrins reben un ramet amb una branca d'olivera i una mica de marduix com a símbol de pau i desig de bon camí. Llavors inicien el trajecte de tornada, en el que es resa un rosari sencer. Després del rés, es permet enraonar.

La tornada inclou diferents punts de parada -fixos- que solen coincidir amb els àpats. Els punts són Mallorquines, l'esplanada del Molí de Can Poch, la capella de Santa Seculina, Can Noguera, Can Garriga, i Ca l'Aromir. La suma del trajecte d'anada i tornada comprèn uns 80 quilòmetres.

A la capella de Santa Seculina, davant la portalada, que es troba tancada, es fa silenci i el Pare Pelegrí avança tot sol, disposat a demanar acolliment amb el següent ritual:

Truca la porta tres vegades amb el bordó i diu:

-Ave Maria Puríssima

De dins se li respon:

-Sens pecat fou concebuda

El Pare Pelegrí pregunta:

-Permeteu vós l'entrada del Pare Pelegrí i els seus acompanyants?

Es respon:

-Benvinguts sigueu, Pare Pelegrí i els vostres acompanyants

I llavors s'obren les portes de bat a bat. Es resen unes oracions per les necessitats d'aquesta capella i pels seus difunts. També es canta el Virolai. Tot seguit s'ofereix un refresc als pelegrins i aquests corresponen amb pinyons com a agraïment per les atencions rebudes.

A Can Noguera i Can Garriga es repeteix el mateix ritual, i a Ca l'Aromir, abans de repetir el ritual, el Pare Pelegrí se'n va tot sol a l'era de l'antiga masia i tira pinyons per a la mainada.

Després, els pelegrins ja entren a Tossa. La resta d'habitants saben que arriba el pelegrinatge quan es fa fosc i comença a repicar la campana de la capella de l'antic hospital de Sant Miquel, on els pelegrins són rebuts pel Síndic i altres autoritats. Llavors s'afegeixen les campanes de la capella dels Socors i de l'Església de Sant Vicenç. Els pelegrins es dirigeixen cap a la capella dels Socors, es situen en fila davant el recinte sagrat, resen el rosari, esperen que arribi la processó de Sant Vicenç i es fa públic el compliment del vot, davant la mirada de centenars de persones, amb les esperades paraules:

-S'ha complert el vot.

El poble rep en silenci i emoció aquesta confirmació i comença el cant de la Cançó dels Pelegrins. Després, es fa una processó final cap a l'església parroquial amb la imatge de Sant Sebastià, en la que només hi poden participar els homes de Tossa amb una atxa encesa, les autoritats i els pelegrins.

Per acabar la prometença, s'arriba a l'Església Parroquial de Sant Vicenç. El rector els dona la benvinguda i recorda que, un any més, Tossa ha sabut complir el Vot fet a Sant Sebastià. Com a cloenda final, es canten els goigs de Sant Vicenç.

Finalment, els pelegrins surten de l'església amb la satisfacció d'haver complert amb el llegat dels seus avantpassats. Fins l'any que ve.

PARTICIPANS D'ENGUANY

763 acompanyants del Pare Pelegrí

322 són dones calçades, 379 són homes calçats, 33 dones descalces i 29 homes descalços.

• OFTALMOLOGIA GENERAL

• CIRURGIA OFTALMOLÒGICA

• LÀSER OCULAR

• LENTS DE CONTACTE

• REVISIÓ DE CARNETS DE CONDUIR, ARMES I NAVEGACIÓ

• CONCERT AMB LES PRINCIPALS MÚTUES

institut
oftalmològic
FELIP

C. ANSELM CLAVÉ, 86 • 17300 BLANES • TEL. 972 35 04 77

GLÒRIA, UN EPISODI “EXCEPCIONAL”

///**RAFAEL SARDÀ** és científic sènior del Consejo Nacional de Investigaciones Científicas (CSIC). Fa recerca a la Unitat de Sistemes Socio-ecològics Marins i Costaners del CEAB (Blanes)

Fotografies:

Blanes: **Ajuntament de Blanes**

Lloret: **Assumpció Comas**

Tossa: **Tomàs Solà Leonard**

Una potent borrasca atlàntica anomenada Glòria, del 20 al 24 de Gener, unida a una situació atmosfèrica de grans pressions al nord d'Europa, va desviar cap al sud-est de la península Ibèrica un front de tempestes; aquest en girar a la Mediterrània de forma ciclònica (en sentit contrari a les busques del rellotge al nostre hemisferi) i alimentat per aigües més càlides del normal (TV3 havia mostrat la setmana anterior, persones banyant-se a les platges de Barcelona) va projectar cap a la part nord-est de la Mediterrània peninsular, un “excepcional” temporal de gregal i de llevant. Glòria ha estat un temporal molt extens (va afectar tot Catalunya), molt intens (precipitacions mitjanes sobre els 300 l per metre quadrat, onades sostingudes de 3-5 m i vents per sobre dels 70-80 km, amb puntes extremes) i molt durador (quatre dies). Aquest temporal, combinat (i no ho oblidem) amb un model d'ocupació del territori anàrquic i poc planificat ha tingut conseqüències desastroses amb pèrdues de vides humanes i costos econòmics molt importants. Si aquestes conseqüències no han estat més devastadores és perquè hem de felicitar-nos que els sistemes de protecció civil, bombers, guàrdia urbana o vigilància hagin funcionat molt bé en servei del bé públic. Ara, seriem estúpids i irresponsables si no aprenguéssim algunes lliçons d'aquest episodi “excepcional”.

En primer lloc, mai ens ha preocupat gaire (o gens) ocupar espais que formen part dels processos bio-físics que regeixen la natura per complir amb funcions ecològiques ancestrals.

Els rius són rius (a part de proveir-nos d'aigua, el seu cabal aporta nutrients i sediments a la mar), els litorals són litorals (a part d'espai per a col·locar tovalloles, ens protegeixen de la mar esmorteint una energia que l'ésser humà no pot, ni podrà, dominar), els deltes són deltes (a part de terres fèrtils, actuen com planes d'inundació quan les lleres fluvials no poden desplaçar l'aigua caiguda). Rius, litorals, deltes són sistemes naturals dinàmics, connectats, que alberguen ecosistemes mil·lenaris; no entendre-ho és posar-nos a nosaltres

mateixos i als altres en risc. El Delta de la Tordera és una plana fèrtil i, en conseqüència, històricament lloc d'activitats agrícoles; en el passat s'ha inundat repetidament i res indica que en un futur això no es pugui repetir. Industrialitzar aquestes activitats o allotjar activitats de sectors secundaris (indústria, construcció...) o terciaris (serveis: càmpings, hotels, restaurants...) significa col·locar aquestes activitats en zones de risc. Les situacions presents, heretades de decisions històriques, no ens garanteixen la immunitat a aquests riscos, uns riscos que cada dia seran més grans i de més costós tractament i per als quals hem d'adaptar-nos i intentar mitigar.

En segon lloc, hem desnaturalitzat massa els nostres sistemes naturals.

L'artificialització ha estrenyit el riu a les seves lleres. A la plana deltaica de la Tordera, el riu és més ampli quilòmetres amunt que a la desembocadura on les seves zones inundables estan ocupades. Hem estrenyit també les platges. No ens va preocupar construir-hi a sobre i, en conseqüència, perdre la seva funció de protecció. Al Delta, fem servir l'aigua de riu i els seus aqüífers com si les altres funcions ecològiques no fossin importants i per això la Tordera no aporta sediments necessaris per mantenir les platges o matèria orgànica que contribueixi a mantenir la productivitat d'un mar que ho necessita. Hem gestionat històricament molt malament el nostre medi natural.

Antiga carretera de Blanes a Malgrat de Mar, Gi-6831 (demarcació de Girona), BV-6001 (demarcació de Barcelona).

En tercer lloc, aquesta gestió inapropiada és avui en dia una gestió impròpia. Les Directives i Recomanacions Europees sobre el medi natural van canviar la seva filosofia a la fi del segle passat i això també va fer canviar els objectius de les nostres lleis. La Directiva d'inundabilitat ens diu que vigilem molt o que directament no permetem activitats en zones d'inundació. La Directiva de rius ens diu que els gestionem amb l'objectiu prioritari de garantir el seu cabal ecològic. La Directiva d'hàbitats ens diu que mantinguem ecosistemes funcionals. La Directiva d'estratègies marines que busquem un bon estat mediamambiental dels litorals... i nosaltres, com si sentíssim ploure, hem reduït l'aplicació d'aquestes normes a la mínima expressió. Totes aquestes normes recomanen, quan no obliguen, a aplicar una gestió per ecosistema allà on hàgim de relacionar-nos amb el medi natural; això no s'aplica. Espanya va signar, fa deu anys pel seu litoral mediterrani, un document vinculant que obliga a realitzar al litoral una gestió integrada de les seves zones costaneres; no s'ha implementat.

No entenem la nostra relació amb la natura. Modifiquem espais quan no hauríem de fer-ho. No apliquem les lleis que ens hem donat per a això ... I llavors... què en podem esperar? Una lliçó ben apresada ens hauria de fer parar, pensar, reflexionar i segurament canviar el model de desenvolupament territorial i de relació amb el medi natural. Però, més enllà de tot això, també tenim algunes bones notícies, gestionem millor aquests períodes de crisi i hem començat a desenvolupar models de governança molt més moderns i menys obsolets que la llei de costes o simples respostes d'acció-reacció. En el nostre àmbit, per exemple, hem construït una eina de governança, la "Taula del Delta i de la baixa Tordera" que clama per la seva utilització de forma correcta. Glòria ha estat un episodi "excepcional" (excepcional entre cometes). Es parla molt de canvi climàtic i si Glòria n'és una de les seves conseqüències. La pregunta no és si n'és o no, la pregunta és si aquests temporals seran més freqüents. El canvi climàtic és un procés tendencial que té el suport de dades irrefutables;

el balanç energètic terra-atmosfera està alterat i això fa augmentar la calor a la superfície terrestre, la temperatura de l'atmosfera augmenta i amb això la temperatura de la mar, es redueixen les terres gelades i augmenta el nivell de la mar ... i així moltes altres mesures de les quals en tenim àmplia certesa. Els models climàtics de futur ens indiquen que els fenòmens extrems seran més potents a curt, mitjà i llarg termini. El canvi climàtic ha fet augmentar la temperatura de la Terra 1 grau en els últims 250 anys i els temporals extrems que vénen de mar com Glòria són ara com són. Els models climàtics ens diuen que d'aquí a 25 anys la temperatura de la Terra s'incrementarà un grau més. Hi haurà temporals més forts i seran més freqüents i més barrejats amb períodes molt secs. Jo començaria a descriure a Glòria no com excepcional sinó simplement com un episodi inusual. Corol·lari, hem de canviar el nostre model de relació amb la natura i ho hem de fer com més aviat millor.

Sense data per refer el pont del tren destrossat pel «Glòria» a Blanes

Entre les destrosses del temporal Gloria que més titulars han generat hi ha els dos ponts —ferroviari i viari— que van quedar fets miques a Blanes després de la crescuda del riu Tordera. Les dues infraestructures han quedat totalment inutilitzades.

Els conductors que fins ara agafen el pont viari per anar de Blanes a Malgrat de Mar per aquesta carretera antiga tenen una altra via alternativa. Però els usuaris del tren s'han quedat sense servei ferroviari. Per anar de Blanes fins al

Maresme, l'opció que tenen és agafar el transport alternatiu que els proporciona Renfe: un servei d'autobusos, que com diu la companyia es mantindrà fins que es finalitzin les tasques de reconstrucció del pont.

Aquest transport alternatiu hauria de ser temporal ja que, la setmana passada, el conseller de Territori, Damià Calvet, va assegurar que la via del tren estarà tallada entre la Selva i el Maresme pel col·lapse del pont durant un període d'entre sis i nou mesos. **Celobert**

Pont del tren fet malbé, entre Blanes i Malgrat de Mar, que ha deixat sense servei les línies R1 i RG1 de Rodalies.

Diverses incidències a Blanes, cap d'elles de gravetat, a conseqüència del temporal 'Glòria'

Una de les incidències més destacades va ser una esquerda que es va detectar a la Plaça dels Països Catalans, al vial per on circulen els vehicles a pocs metres del mar. Policia Local i Protecció Civil van tancar l'accés de vehicles per precaució. L'esquerda està localitzada a la part superior del calaix soterrat de conducció de la riera de la Vall de Burg, una de les principals vies de sortida a mar obert del municipi, que recull les aigües pluvials de diversos barris de Blanes.

L'altre incident destacat es va localitzar al Restaurant Cala Bona, a la cala de Blanes que duu el mateix nom. La força de les onades va entrar a l'interior de l'establiment, arrossegant i malmetent el material que hi havia al seu interior, així com la seva infraestructura i l'habitable en general. L'establiment de restauració està tancat durant aquests mesos, ja que tan sols obre per temporada, des de setmana santa fins a la tardor.

D'altra banda, els forts embats del temporal i l'ímpetu de les onades van provocar danys materials en diversos indrets al llarg de la costa de Blanes. Un d'ells l'arrencada de les lloses superiors en alguns trams del muret que separa la platja del vial de vianants, així com un forat de grans dimensions a la passera natural de pedres que hi ha a la sortida de la riera principal de Blanes, a tocar de Sa Palomera.

Altres incidències que es van registrar van ser inundacions en baixos i pàrquings de diversos edificis, així com durant la nit al centre de la vila, especialment al Carrer Ample, on hi havia uns 20 centímetres d'alçada d'aigua. **Celobert**

Passeig de S'Abanell inundat, i Restaurant Cala Bona

Les despeses econòmiques del temporal Gloria as- cendeixen a prop del milió d'euros a Lloret de Mar

• La principal afectació es troba a la primera línia de mar amb uns 442.892€

L'alcalde Jaume Dulsat, ha detallat que "les despeses s'acostaran al milió d'euros. Actualment tenim xifrats 700.000€ i cal afegir els desperfectes ocasionats als centres educatius i les hores extres dels serveis de neteja". Respecte als principals desperfectes, ha explicat que "es troben a primera línia de mar, concretament als bancs i escales del passeig marítim de Lloret, que demanaran una inversió d'uns 210.763€ i al passeig de Fenals, uns 181.781€, ja que s'ha descalçat uns 40 metres i cal reparar-ne el mur, posar escullera i arreglar enllumenat i escala". Dulsat ha volgut destacar i agrair "l'eficàcia dels Serveis Públics Municipals, tant de seguretat (Policia Local, Protecció Civil, voluntaris de Protecció Civil i ADF) com de neteja, que han fet uns esforços ingents aquests dies per tornar a la normalitat". Referent a les possibles ajudes econòmiques supramunicipals, ha remarcat que es començaran a fer les reparacions l'abans possible ja que: "A Lloret tenim activitat tot l'any, treballem per la desestacionalització turística i ara en breu tindrem el Rally Lloret i el Carnaval, per exemple". Per tant, s'avançaran les actuacions esperant poder-se acollir a algunes de les línies d'ajudes previstes per part del Govern de l'Estat espanyol, el Govern de Catalunya o la Conselleria d'Empresa i Coneixement, com va anunciar la consellera Àngels Chacon en la seva visita a Lloret divendres passat. **Celobert**

Fenals

Sa Caleta.

Cala Banys.

SIMÈTRIC
marcs a mida

C. Vall de Venècia, 40
LLORET DE MAR

Tel. **972 37 00 87**
simetriclloret@hotmail.com

Llibreria
Fleca
Fenals

OBERT
TOT
L'ANY

PREMSA - REVISTES - LLIBRES
CÒPIES I IMPRESSIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
ENQUADERNACIONS **MATERIAL ESCOLAR**
FLECA I PASTISSERIA

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

Glòria” deixa uns 2 milions d’euros en desperfectes i danys públics a Tossa

Sumant-hi l’estimació de les afectacions a particulars, el total podria apropar-se als 4 milions d’euros

L'Ajuntament de Tossa ha elaborat un informe de valoració de desperfectes i danys públics causats pel pas de la borrasca “Glòria” pel municipi amb la finalitat de fer arribar la situació de la població a les entitats supramunicipals i així iniciar tots els tràmits administratius corresponents.

En aquest informe es conclou que el valor dels danys ocasionats per la borrasca ascendeix aproximadament a uns 2 milions d’euros. Cal recordar, a més, que, per la seva part, l'àrea de Promoció Econòmica, en col·laboració amb l'empresariat local, ha elaborat

un altre informe d'avaluació dels danys causats, però aquest cas en el teixit empresarial de la població. L'informe detalla que 162 negocis van resultar afectats per la llevantada i que l'estimació de danys ascendeix a 1.812.000 euros. Per tant, el total dels danys causats a Tossa podria apropar-se als 4 milions d'euros.

Pel que fa a l'informe de desperfectes públics, es detallen els danys a platges, mobiliari urbà, zones boscoses, o afectacions a edificis municipals o a serveis com l'enllumenat públic. A tall d'exemple, s'ha perdut gran quantitat

de sorra de la Platja Gran, de la Mar Menuda i d'Es Codolar, i s'han produït desperfectes a tots els serveis de les platges del municipi (instal·lació elèctrica, aigua, WC, ancoratges, aparcaments desapareguts, etc). A les zones boscoses, afectacions als accessos a les cales a causa de roques o arbres caiguts; a edificis públics, fortes filtracions d'aigua i diversos desperfectes; molts serveis afectats com l'enllumenat públic o la línia de telèfon; i danys en gran part de mobiliari urbà com les tanques metàl·liques del passeig de Sant Ramon de Penyafort o els bancs i els fanals del front marítim. **Celobert**

Tossa.

Simone de Beauvoir *No és neix sent dona, s'arriba a ser-ho*

ISABEL-CLARA SIMÓ, L'ART D'ESCRIURE PER LLUITAR LA VIDA

L'escriptora «incansable», compromesa amb la llengua i el feminisme, deixa un prolífic i reconegut llegat literari. “No concebo la vida sense escriure”, afirmava Isabel-Clara Simó en la seva darrera aparició televisiva l'agost

del 2019. El mateix dia en què anunciava que s'enfrontava a una dura malaltia degenerativa, l'esclerosi, que combatria amb l'escriptura. Tenia cinc obres en marxa i unes ganes insaciabls de lluitar la vida.

Isabel-Clara Simó escriptora inconformista, feminista i d'esquerres.

Mor l'escriptora Isabel-Clara Simó als 76 anys. L'alcoiana era considerada la degana de les lletres catalanes

Manifestament inconformista, feminista i d'esquerres, Simó ha deixat empremta no només pel seu prolífic i reconegut llegat literari, sinó també per la seva personalitat incansable, ben present als seus llibres. “*No em conformo en la mediocritat, aspiro a tot*”, afirmava Isabel-Clara Simó en rebre el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes fa tres anys. “*En cada llibre que publico tinc la pretensió que alguna cosa hauré après del llibre anterior, i que serà millor que l'altre*”.

La seva trajectòria de quatre dècades ha deixat una cinquantena llarga de títols, des de novel·les fins a llibres de poesia. I la seva vida ha estat sempre compromesa amb la llengua. Des que va començar a escriure —en ple franquisme— va prendre consciència que la llengua era un bé preuadíssim, que ens interpel·lava de manera quotidiana, i que provenia d'una cronologia de conquestes, derrotes i resistència. “*Al meu poble, malgrat les imposicions, la llengua no ha mort mai*”, assegurava el 2017. En el seu debut, l'únic coneixement que una persona com Simó podia tenir de la llengua era la provinent de l'oralitat.

Un dia, però, tot va canviar quan va conèixer Joan Fuster i la seva colla. “*Em van acollir amb gran alegria — explica —, perquè no hi havia cap noia al grup*”. Va ser un revelació, per les dues bandes. Uns, amb ganes de sumar talent; ella, amb ganes d'aprendre i descobrir un món immens. “*Em van explicar que jo tenia una llengua mil·lenària, amb una cultura mil·lenària. Em van parlar d'Ausiàs March, que jo no sabia ni qui era*”. Un bon dia, els esdeveniments es precipiten. “*Per què no escrius un conte?*”, es va preguntar. “*Quan ho vaig fer, em van caure llàgrimes així de grosses. Per primera vegada a la vida escrivia en la llengua en què pensava! Va ser molt emocionant*”.

Simó assegurava que era independentista però que tenia moltes ganes de deixar de ser-ho. “*L'independentisme no és una ideologia, és un estat transitori per assolir la llibertat. I jo no sóc anti-espanyola, perquè vull que siguem bons veïns*”, afirmava.

Escriure, una forma de mantenir-se viva

Des d'aquell llunyà 1978, Simó ha publicat una cinquantena llarga de títols, principalment de narrativa, però també d'altres gèneres com poesia, teatre, assaig, guions, memòries o traduccions, sense citar els in comptables articles a la premsa. Una obra ingent que ella mateixa considerava que no s'havia valorat prou. “*Sovint no m'he sentit estimada*”, lamentava l'autora.

El reconeixement va arribar amb el Premi de les Lletres Catalanes, un guardó que va recompensar tota una vida. “*Si deixés d'escriure em sentiria morta, tot i que escriure és un sofriment*”. La literatura, però, no serveix de res. “*No és útil, és una simple obra d'art. Si voleu coses útils, aneu a la ferreteria!*”, exclamava.

És quan miro que hi veig clar (1979), Històries perverses (1992, premi Crítica Serra d'Or), La salvatge (1993, Premi Sant Jordi), Dones (1997) o Amor meva (2010, Premi Joanot Martorell) són algunes de les seves novel·les més celebrades. Reconeguda amb un ampli ventall de premis literaris i considerada la degana de les lletres catalanes, el 1999 la Generalitat de Catalunya li va atorgar la Creu de Sant Jordi i el 2017 va veure reconeguda la seva trajectòria amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Onze anys de periodisme

Isabel-Clara Simó es va llicenciar en Filosofia a la Universitat de València i, a finals dels anys seixanta, es va traslladar a Figueres amb el seu company, el periodista Xavier Dalfó, per instal·lar-se més tard i de forma definitiva a Barcelona.

L'escriptora va dirigir durant onze anys el setmanari Canigó (anteriorment una publicació mensual fundada el 1968 pel seu marit i des de la qual van desafiar la censura al català). També va exercir de professora d'institut (a Bunyol, Figueres i Barcelona) i durant quatre anys a la Facultat de Traducció i Interpretació de la Universitat Pompeu Fabra (UPF), període en què va doctorar en Filologia Romànica.

Integrant de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, va ocupar el càrrec de vicepresidenta al Principat durant el període 1985-1988. El 1996 va ser nomenada delegada del Llibre del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, en l'etapa que aquest organisme va passar a formar part de la Institució de les Lletres Catalanes (IEC), càrrec que exerceix fins al 1998 (la mateixa institució la va nomenar degana l'any 2016).

L'Esbart XXL balla pels 700a

El 14 de desembre, en dues sessions, a les 17 i a les 21 hores, la primera sessió amb l'assistència del MH President Quim Torra, autoritats locals i membres de la Comissió dels 700a, l'**Esbart Ruyra de Blanes** ens presentava un espectacle que ells mateixos van anunciar com "un espectacle únic, viu, àgil i directe. Que beu de l'arrel i es projecta, sense manies, cap al futur." I així va ser! Els espectadors que van omplir la parròquia Santa Maria van sortir meravellats d'una proposta que és fruit dels anys de treball d'aquesta entitat i, sobretot, del treball del seu director, en David Martínez. Un espectacle que "surts de l'entranya de la terra, per mostrar-se indomable i rebel".

En aquests prop de 60 anys de trajectòria l'Esbart ha seguit una línia de treball d'exigència i rigor amb la base en la dansa tradicional, però adaptant-se als nous temps, com s'ha vist en les seves darreres propostes.

Actualment el cos de dansa ofereix un espectacle que recull coreografies de caràcter tradicional i d'autors de talla nacional com Manuel Cubeles, Albert Sans, Jaume Guasch, Eduard Ventura o Joan Serra, així com d'en David Martínez.. I en els darrers anys, també ha fet aproximacions en d'altres llenguatges encarregant coreografies a creadors com Cesc Gelabert o Montse Colomé.

A Tornem a casa XXL, els dansaires han travessat, de nord a sud, els Països Catalans. La veu narradora de l'espectacle, Salvador Roca, de manera molt detallada, explicava als espectadors que totes les cultures són la suma d'allò que els nostres avantpassats ens han deixat. L'acumulació d'experiències i les vivències que, "de boca a orella, per repetició i per proximitat, han format el llegat, i que hi hagi un llenguatge comú per identificar-la".

I continuava explicant que en la proposta que ens presentava l'Esbart podríem comprovar com la comunitat ha utilitzat els referents religiosos i pagans, i com els ha assumit per crear-ne

la seva particular forma d'expressió, convertit en un ritual, aquí presentat de forma festiva i dansant.

Aquest "Tornem a casa XXL", es tractava d'una proposta de l'Esbart Ruyra, la Cobla La Flama de Farners i el Cor de Cambra Sota Palau, i els seus directors David Martínez, Jordi Molina i Josep Maria Guinart. Tots plegats sota la batuta de Jordi Núñez. L'espectacle va incloure tres elements que el feien únics. El primer les creacions de Manel Cubeles, entre elles "la Muixiganga de Lleida", una fita única en el món dels esbarts. El segon element la preestrena de Bela Mondo, tota una aposta per la nova creació i els nous llenguatges en l'àmbit de la dansa catalana. Un tastet del què serà una proposta a l'entorn d'alguns dels grans reptes de la societat del segle XXI. És una proposta de creació d'Ester Plana, a la idea i guió, i amb coreografies de David Martínez. En aquesta ocasió van presentar només una de les propostes, "la necessària caiguda del patriarcat, la denúncia de les desigualtats de gènere i la lluita per una societat més justa i més lliure". I el tercer element, la celebració des 700 anys de la parròquia Santa Maria, en el marc de l'antic palau dels Vescomtes de Cabrera, l'espai que va acollir aquest espectacle.

La funció va començar amb el Ball de Morratxes. Un ball d'arrel blanenca que, el ball de plaça de Blanes, de Festa Major, amb una coreografia del qui va ser el fundador i primer director de l'Esbart, en Joan Cruells, i amb la música d'en Josep Maria Guinart. El viatge per la dansa va seguir cap al sud, cap a les terres de l'Ebre, on hi és present "la devoció a la Mare de Déu que professaven les Majorales. Una jota trepidant de les Majorales d'horta de Sant Joan, una creació de Jaume Guasch amb música de tomàs Gil i Membrado".

Del País Valencià presentaren la jota redona de Carlet, també anomenada jota de l'u i dotze. Una creació d'en David Martínez sobre l'arranjament per a cobla d'en Josep Maria Guinart. I de

les terres de Castelló, “un clàssic dels esbarts que va ser creat a mitjans del segle passat. Amb la referència dels galops de panderetes de Castelló de la plana, Salvador Mel·lo, un dels coreògrafs més trencadors de tota la història dels esbarts, en va fer una reinterpretació que avui en dia encara molts esbarts duen a terme en el seu repertori”.

Dels balls mallorquins van triar una de les danses més antigues que s’han conservat a l’illa, ja documentada al segle XIV. Un ball on braços i cames s’obren i tanquen és a dir branden, mentre es fan tres passos simples laterals alternativament cap a un costat i l’altre. Dels Pirineus, ens oferiren un ball de cascavells, vestigi de les antigues danses rituals per allunyar els mals esperits o per rebre o acomiadar els visitants als encreuaments de camins. I tot seguit, una sardana: “un moment de trobada social, integració, esbarjo i fraternitat. On tothom és igual, tothom hi té cabuda i tothom se la pot fer seva”.

De caràcter tradicional vam veure l’Espunyolet del Berguedà, una dansa de parella de caràcter tradicional, i que és de les més ballades en el repertori dels esbarts. Van explicar que “és un clar exemple de la música heretada de la Cort Francesa, que en el seu inici va ser ballada per la noblesa en els salons dels palaus durant les seves festes i que, de mica en mica, la gent del poble va arribar a fer-se pròpia”.

I, com a gent de mar, si una cosa agrada i motiva a la gent de l’Esbart és ballar a la platja. “Amb els peus nus a la sorra i amb la brisa per sintonia” ens oferiren una creació d’Eduard Ventura sobre música de Marcel Casellas. En aquest ball “s’hi barreja un marcat caràcter mediterrani amb la nostàlgia de l’època dels americans que van portar d’un a l’altre costat de l’Atlàntic ritmes i melodies que han esdevingut tradicionals. Passant de la sensualitat de l’havanera, al cerimoniós ball pla, acabant amb un rebatut trepidant, on l’alegria s’encomana entre els balladors”.

I van acabar amb les Moixigangues, que són una representació mímica de la Passió i és un dels documents més antics de la dansa religiosa i del teatre català. La versió que va escollir l’Esbart per cloure l’espectacle va ser construïda per Manuel Cubeles l’any 1976. Com explicà Salvador Roca, “La Moixiganga de Lleida és més que un ball: és una composició plàstica que pretén arribar al cor de la gent aplegada als monestirs i a les esglésies, als claustrs, als atris i a les portalades. Sempre, i en darrer terme, per fer viure les conegudes escenes de la Passió”. I l’Esbart ens la va fer viure amb tota la força, amb la Flama de Farners i el Cor de Cambra Sota Palau. Un espectacle fet a casa i obert al món. L’enhorabona, a tots!

Volem agrair a l’Esbart Joaquim Ruyra la detallada informació que ens ha facilitat.

TEMPS D'ART

Girona, capital del vitrall la llum redescoberta

MARINA GARCIA I CARBONELL, *licenciada en Història de l'Art*

Els vitralls de la capella de Sant Martí i Sant Francesc de la Catedral de Santa Maria

Els vitralls i el seu esclat de color, tot i que sempre s'han relacionat amb el Gòtic, ja van aparèixer en el temps de la construcció de les catedrals romàniques.

A partir de la transmutació de la llum dotaven als temples d'una atmosfera sobrenatural on es produïa la prefiguració de la Jerusalem Celestial. Les seves formes i figures, en ser il·luminades, creaven una experiència mística als fidels molt lluny de la que podem percebre nosaltres avui. L'ofici de vitraller va ser essencial no només per dignificar els temples si no també per dotar-los d'un programa iconogràfic complementari a l'art de la pintura i l'escultura.

La Catedral de Girona i, especialment els estudiosos del patrimoni vitrallístic medieval, estan d'enhorabona. Durant les tasques de restauració del retaule renaixentista del Corpus Christi (1562-1570), ubicat a la capella de Sant Martí i Sant Francesc, ha sortit a la llum un finestral amb plafons del segle XIII i XIV que havien restat ocults durant segles. La recent descoberta situa un cop més a la ciutat com a capital del vitrall.

EL LLOC DE LA TROBALLA

La capella de Sant Martí i Sant Francesc posseeix unes particularitats que la fan especial. Es tracta d'una estança de planta quadrada diferent a la resta de capelles de la catedral i està dotada amb una sèrie d'elements arquitectònics que fan plantejar incògnites en la seva cronologia i evolució.

Originàriament aquesta capella rebia llum d'un gran vitrall que donava a l'exterior però, en un moment determinat, s'hi va adossar una sagristia. Més tard aquesta construcció va ser ampliada amb un pis superior. Degut a això el finestral va quedar paredat pel mur de la nova estança, perdent completament la seva funció. L'excel·lent cas és que, sigui per casualitat o bé per no caure en un acte

d'iconoclàstia, el vitrall no va arribar mai a ser desmuntat i ha romàs en la foscor durant més de cinc segles.

LA DESCOBERTA

Durant el passat mes d'octubre de 2019 les restauradores Laia Roca i Idoia Tantull, sota la supervisió del Centre de Restauració de Bens Mobles de Catalunya, han treballat en el tractament de l'anvers del retaule renaixentista del Corpus Christi, executat entre el 1562 i el 1570 per Perris de la Rocha i l'escultor Antoni Coll.

Durant aquesta primera fase de restauració i conservació la fortuna va voler que, en muntar la bastida per començar la feina, poguessin arribar al gran finestral

1. El vitrall recentment redescobert, s. XIII i XIV. ©Fons Capítol Catedral de Girona. Gemma Martz.

2. Estat en que es va trobar el vitrall. ©Fons Capítol Catedral de Girona. Gemma Martz.

que s'amagava al darrera a una alçada considerable i amb poc marge de manobra. En accedir-hi, rere les capes de pols i de brutícia, van endevinar que encara es conservava la vidriera amb elements historiatats i policromia. Res els feia sospitar que es trobaven davant del vitrall figuratiu més antic de Catalunya.

La capella sempre havia estat un espai transitat ja que el retaule disposava de dues portes que en permetien l'accés per venerar les antigues relíquies dels Sants Dubtes (avui substituïdes per un sagrari) i, alhora donava pas a la sagristia adossada. Malgrat tot ningú s'havia adonat de la presència de les vidrieres, doncs les bigues de subjecció del retaule i l'alçada no deixaven veure-ho.

El vitrall descobert està format per deu plafons, i mesura 3 metres d'alçada per 1'30 metres d'amplada. L'examen i neteja preliminar, portat a terme per les restauradores especialistes en vitrallística Anna Santolaria i Emily Price, ha permès constatar que es tracta d'una troballa ex-

cepcional, tant per l'antiguitat d'algunes de les escenes, de la primera meitat del segle XIII, com per l'extrema qualitat dels plafons datats de finals del XVI. Encara és aviat per extreure'n conclusions però tot apuntaria que els més antics, per la proximitat de la capella amb el presbiteri, podrien haver format part de l'absis de la catedral en època romànica.

REAPROFITAMENT DE VITRALLS ROMÀNICS

El reaprofitament d'elements del segle XIII s'observa de manera més clara en la part superior corresponent a les escenes de la Flagel·lació i la Crucifixió. A cop d'ull veiem personatges fragmentats als extrems degut a que els vitralls van ser tallats per readaptar-los a la mida i forma de la finestra gòtica. Això va provocar que alguns dels personatges del programa iconogràfic quedessin escapçats. Aquest fet es posa de manifest en la figura d'un dels botxins, en la representació de Sant Joan Evangelista o en el símbol del Sol, que com és usual en la iconogra-

fia medieval, hauria d'estar acompanyat per la Lluna.

Els plafons inferiors corresponents a l'Anunciació, la Visitació i el Naixement es van veure menys afectats pel redimensionament i conserven les seves escenes més o menys senceres. Els dos plafons superiors a aquests presenten pèrdues o llacunes importants però, pels fragments conservats, s'ha interpretat que correspondrien a l'Anunciació als pastors i l'Adoració dels Reis Mags.

L'EXCEL·LÈNCIA DELS PLAFONS DEL SEGLE XIV

Els vitralls que presideixen la part central del finestral són d'una qualitat excepcional. S'hi representen els sants patrons de la capella en l'escena principal de l'hagiografia de cadascun. A l'esquerra, tot i que hi manca un fragment, s'hi veu a Sant Martí partint la seva capa per donar-la a un pobre i, a la dreta, L'estigmatització de Sant Francesc. El tractament dels personatges, el detallisme de les gri-

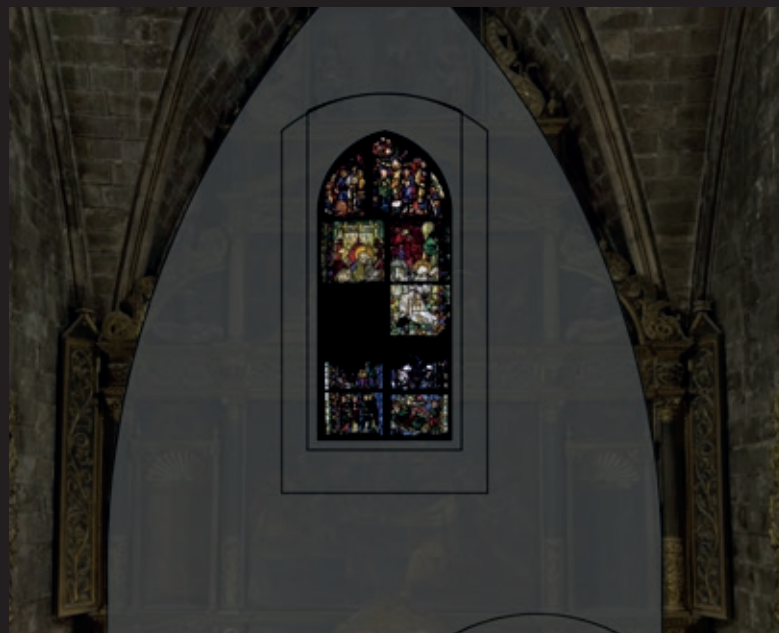
salles, la representació acurada dels rostres junt amb el preciosisme en el brocat i damasquinat de les robes, fan pensar en treballs vitrallístics d'alta qualitat en el Gòtic Internacional d'un nivell comparable a obres coetànies del nord d'Europa. No és casual doncs que en bastir la capella i dedicar-la a aquests dos sants els plafons de la part central fossin els més elaborats i que es completés la resta amb vitralls reaprofitats de la construcció romànica.

GIRONA, UN REFERENT EN L'ART DEL VITRALL

La recent descoberta situa un cop més a la ciutat de Girona en la plana major en referència a la vitralleria. No només per l'excel·lència de la troballa, si no també perquè aporta una informació molt valuosa del procés de reaprofitament de vitralls procedents de la primera catedral. Els plafons han estat desmuntats del finestral per a ser restaurats i estudiats i, en un futur, s'inclouran en una nova presentació museística que permetrà veure'ls de prop.

Per si fos poc el Museu d'Art de Girona conserva i exposa una peça única al món, la taula de vitraller amb la qual es van realitzar alguns dels vitralls del presbiteri en el segle XIV. Aquest element singular es complementa amb un desplegament de preciosos fragments de vitralls de diverses èpoques procedents de la mateixa catedral i un audiovisual didàctic que ens mostra de primera mà l'art de transformar el vidre en llum i color.

Com apunta Joan Piña, director del museu del Tresor de la Catedral, cal destacar que un dels conjunts de vitralls gòtics més notables del país es pot veure a Girona i que els recents esdeveniments la situen en un nucli de referència per l'estudi del patrimoni vitrallístic. A vegades no cal anar tant lluny per contemplar meravelles.

3. Plafó de la Nativitat, primera meitat del s. XIII. ©Fons Capítol Catedral de Girona. Gemma Martz.

4. Sant Martí partint la seva capa per donar-la a un pobre, final del segle XIV (detall). ©Fons Capítol Catedral de Girona. Gemma Martz.

5. Reconstrucció de la ubicació on es trobava el vitrall. ©Fons Capítol Catedral de Girona.

Tota la veritat

/// EDUARD VOLTES, periodista i professor universitari

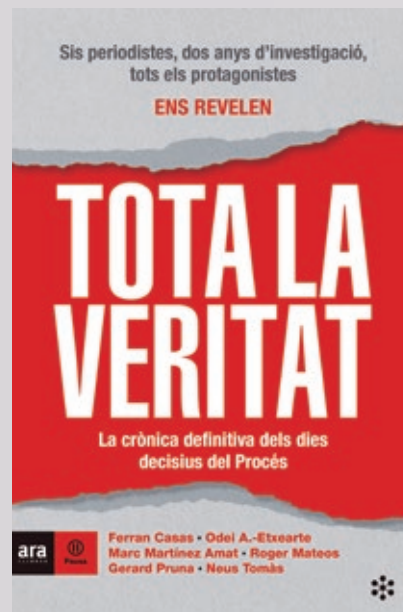
“Un moviment que descobreix que la vida no va només de tenir raó o pensar que la tens, sinó de la capacitat que tinguis d'imposar-la.”

De tant en tant surt un llibre imprescindible en el seu gènere. Els interessats en la política catalana, brindin si us plau amb mi per l'arribada a les llibreries de Tota la veritat (Ara Llibres), un llibre dels que cal llegir perquè, oh miracle, proporciona informació. Molta informació —i molt bona— sobre allò que els autors en diuen “els dies decisius del Procés”, és a a dir l'abans, el durant i el després de l'1 d'octubre. No és un llibre per a independentistes, no està fet per complaure ni desplaure ningú. Sis periodistes de diferents mitjans de comunicació catalans (Ferran Casas, Odei A.-Extarte, Marc Martínez Amat, Roger Mateos, Gerard Pruna i Neus Tomàs) han sindicat esforços per entrevistar el màxim de protagonistes possible, contrastar les versions i presentar un relat fiable dels fets. Una operació professional tan simple com contracultural en l'era del clickbait i la banalització.

Cada lector llegirà Tota la veritat amb les seves ulleres. Llegit amb les meves, és un llibre sobre la maduració traumàtica d'un moviment polític. Un moviment que, en només cinc anys, passa de predicar alegrement la desconexió indolora amb l'estat

a tastar les porres policials, la persecució judicial, la guerra bruta mediàtica, el cinisme extrem de les relacions internacionals, la presó i l'exili. Un moviment que descobreix que la vida no va només de tenir raó o pensar que la tens, sinó de la capacitat que tinguis d'imposar-la.

En aquesta columna hem dit algunes vegades que en l'1 d'octubre hi ha les respostes a gairebé totes les preguntes que es pugui formular l'independentisme. Després de llegir Tota la veritat, ho repetim i ho subratllem en negreta. Lamentablement, d'aquella jornada no en va sortir un mandat jurídicopolític aplicable per molt que alguns encara s'entossudeixin a negar la realitat, però d'aquell octubre de 2017 en van sortir coses encara més importants, decisives i útils: la comprensió profunda del que és l'estat, especialment l'estat espanyol; la descoberta de la força increïble de la gent organitzada; la potència política del principi democràtic (“volem votar”); i la constatació de la complexitat extrema de l'objectiu que es persegueix. Si l'independentisme és realment capaç de processar honestament els aprenentatges i dir-se tota la veritat, té possibilitats de guanyar. ■

Tota la veritat

Ferran Casas, Gerard Pruna,
Marc Martínez Amat, Neus Tomàs,
Odei A. Etxearte i Roger Mateos

Gènere d'actualitat

14 x 21 cm

Tapa tova

384 Pàgines

PVP 18,90 €

Viatge al país dels blancs

“Un moviment que descobreix que la vida no va només de tenir raó o pensar que la tens, sinó de la capacitat que tinguis d'imposar-la.”

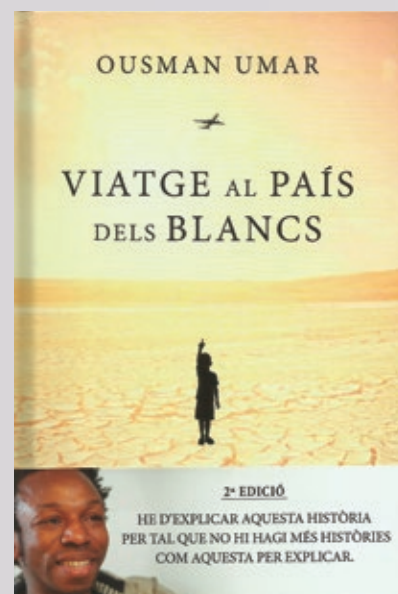
Viatge al país dels blancs és la història d'un noi nascut a la sabana africana, narrada en primera persona i amb molt de detall. En veure per primera vegada un avió té desitjos de ser pilot o enginyer i s'il·lusiona amb deixar casa seva per anar cap al país dels blancs.

Quan té tretze anys travessa el Sàhara i va de població en població fins arribar a Líbia. Allà li diuen que trobarà els mitjans per donar el salt al país dels blancs. Passa per moltes dificultats i conviu amb gent sense escrúpols a la ciutat de la màfia. És estafat diverses vegades però sempre confia, perquè pensa que hi ha gent bona.

Les descripcions són molt dures; de vegades són cruels amb ell i ha de dormir de qualsevol manera. Però Ousman vol creuar el mar i anar a Europa, encara que no sap a quin país arribarà.

La travessia pel mar és espantosa. Moren ofegats gairebé tots els seus companys i se salven només uns pocs. Quan arriben a una illa de les Canàries, el fiquen a la presó, però en ser menor d'edat no el tornen a Àfrica i, després de moltes peripècies, arriba a Barcelona. En aquesta ciutat dorm molts dies al carrer fins que una família l'acull, sense conèixer-lo. Per fi pot dormir en un llit i té uns pares adoptius. Han passat quatre anys des que va marxar de casa seva.

Després d'estudiar es llicencia i crea una ONG per ajudar els nens i nenes del seu país. Vol educar-los perquè no hagin de viure mai el que ell ha viscut. ■

Viatge al país dels blancs

Ousman Umar

Editorial Rosa dels Vents

224 Pàgines

PVP 15,90 €

NOU CARNET DEL MOLL

 MOLL
MUSEU OBERT DE LLORET

 Ajuntament de
Lloret de Mar

NOM:

DNI:

Accés gratuït

Per a les persones físiques amb domicili al terme municipal de Lloret de Mar - Targeta personal i intransferible

RESIDENTS DE LLORET DE MAR
**ACCÉS GRATUÏT A TOTS
ELS ELEMENTS DEL MOLL**

Descarrega't el carnet a **Lloret Smart**
o vine a **Can Saragossa**

www.teatredelacostabrasud.cat

TEATRE

COSTA BRAVA SUD
PROGRAMACIÓ GNER · JUNY 2020

IL PESO DELL'ESSERE

DIRIGIT PER
FRANCESCO PALMITESTA

DISSABTE 15 DE FEBRER DE 2020

21:00H al Teatre de Blanes

Preu: 12 €

ACTUARIS: MARIA GARRETA, LAIA LLAGOSTERA, FRANCESCO PALMITESTA I NATÀLIA PÉREZ
FIGURANTS: LAURA LÓPEZ, SELENA POLO, JORDI RODES, ISABEL STUTJE, LORENA YÁZQUEZ I PAULA VIVES.
COL·LABORACIÓ AMB:

DANS

Escena professional - Teatre

DE MARES I FILLES

Dissabte, 29 de febrer a les 21.00 h

Direcció : Paco Mir

Intèrprets: Mont Plans i Annabel Totusaus

Preu: 15 €

